

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ТРЕТ ОДДЕЛ

ОДЛУКА

ЗА ДОПУШТЕНОСТА НА

Жалба бр.68329/01

од Владо МИЦКОВСКИ

против Република Македонија

Напомена: Македонскиот превод на текстот на одлуката на Европскиот суд за човекови права е исклучиво информативен и од него не произлегуваат никакви права и/или обврски. Единствено официјалниот текст на одлуката на Европскиот суд за човекови права на англиски и/или француски јазик, објавена од страна на Судот е автентичен и се смета за оригинал. Не е дозволено објавување на овој превод на било каков начин без претходна дозвола од страна на Министерството за правда на Република Македонија, освен во случај доколку се користи за информирање.

Европскиот Суд за Човекови Права (Трет Оддел), на 10 Ноември 2005,
засадавајќи во Совет составен од:

Г-дин Б.М. Зупанчич, Претседател,

Г-дин Ј.Хедиган,

Г-дин Л.Кафлиш

Г-ѓа М.Цаца-Николовска,

Г-дин В. Загребелски,

Г-ѓа А. Гилимиан

Г-ца И.Зиемеле, судии,

и Г-дин В. Бергер, Регистратор на Оддел,

Земајќи ја во предвид апликација поднесена на 29 Јануари 2001,

Земајќи го во предвид објаснувањето поднесено од односната Влада и
објаснувањето во одговорот поднесен од апликантот,

Засадавајќи, одлучи како што следи:

ФАКТИ

Апликантот, Г-дин Владо Мицковски, е државјанин на Република Македонија,
роден 1964 и живее во Вранештица (Кичево).

А. Околности на случајот

Фактите на случајот, како што се изнесени од страните, може да бидат
сумирани како што следи.

Апликантот бил член на Социал-Демократската Политичка Партија (СДСМ) од
1996. На локалните избори во 1996 г., тој бил избран за член на Советот на
локална самоуправа во Вранештица.

На 29 Декември 1997 апликантот бил назначен за Заменик Јавен
правобранител од Владата за временски период од четири години и дал отказ
од позицијата советник.

На 23 Мај 2000 апликанот бил отпуштен. Владата не дала причини за
отпуштањето.

На 24 Јули 2000, апликантот изјави дека поднел барање до Уставениот суд по

пошта. Тој навел дека неговото отпуштање е незаконско и дискриминаторско и дека единствена причина за неговото отпуштање е неговото членство во СДСМ.

Апликантот изјави дека горе спомнатото писмо се вратило со белешка дека не била не било подигнато. Апликантот повторно го испратил истото писмо до Уставниот суд на 23 Август 2000. Службеникот на Уставниот суд одговорен за подигање на писмата од поштата, адресирани до тој суд бил на одмор и никој не ги подигнал писмата.

На 27 Септември 2000, Уставниот суд одбил да го испита барањето на апликантот. Уставниот суд навел, меѓудругото, дека:

“Врз основа на член 51 од Деловникот на Уставниот суд:...секој граѓанин кој што се смета дека е жртва на прекршување на правата и слободите наведени во член 110 став 3 од Уставот...може да поднесе пријава во временски период од два месеци од денот на примањето на конечната одлука или акт.

Земајќи го во предвид фактот дека (оспорената) одлука....била усвоена на 23 мај 2000 и објавена во Службен весник на 9 Јуни 2000, а (апликантот) го поднел своето барање....на 11 Септември 2000 (на пријавата има печат од 23 Август 2000), значи дека (барањето било поднесено) после временскиот рок од два месеци.... “

На 18 Октомври 2000 апликантот поднел известување до Уставниот суд дека го испратил неговото прво писмо на 24 Јули 2000, и дека му се вратило со белешка дека писмото не било подигнато. Тој ја прикачил белешката за доставување.

На 24 Ноември 2000 Уставниот суд одговорил дека немало доказ во предметот – случај кој би ги подржал наводите на апликантот дека го поднел барањето на 24 јули 2000. Всушност, судот не можел да утврди дали приложената белешка за доставување се однесува на испратеното писмо или не.

На 28 Ноември 2000, апликантот ја препратил белешката примена од Поштата до Уставниот суд. Во неа било наведено дека неговото писмо од 24

Јули 2000 адресирано до Уставен суд се вратило кај него на 21 Август 2000 откако не било земено од примачот.

На 10 Јануари 2001 апликантот бил информиран дека Уставниот суд одлучил повторно да не го испитува неговото барање поради причините наведените во својата одлука од 27 Септември 2000.

На 1 Јули 2000 апликантот поднел тужба до Врховниот суд дека неговото отпуштање е незаконско.

На 15 Октомври 2000 Врховниот суд одбил да ја испитува тужбата на апликантот сметајќи дека не е надлежен да ја испитува согласно значењето на член 30 став 1 од Закон за управни спорови. Тој, навел меѓудругото:

“ Од...Актите (на Владата и Јавниот Правобранител) произлегува дека Владата на Република Македонија, во овој случај, не донела одлука што се однесува на управна работа, туку, во рамките на нејзините надлежности дефинирани во член 46 став 5 од Деловникот на Влада, ...отпуштила еден од своите вработени од нејзина служба. Одлуката за назначување или отпуштање на лице од работа не претставува управен акт со смисла на член 6 од Законот за управни спорови бидејќи не содржи мошне важен елемент, а тоа е дека не регулира управна работа...”

Б. Домашно право и пракса

1. Устав

Член 110 став 3 ги регулира надлежностите на Уставниот суд да работи по барања од лица кои се однесуваат на повреди на нивните права и слободи на изразување, убедување, мислење и јавно настапување, членување во политички партии и активности, како и забрана на дискриминација врз основа на полова, раса, религиозна или национална, политичка или социјална припадност.

2. Закон за Јавниот правобранител

Член 2 предвидува:

“Јавното правобранителство се основа како тело на Владата на Република Македонија, кое што ги презема законски предвидените мерки и поднесува правни средства за целите на правната заштита на имотните права и интересите на Република Македонија и врши други работи предвидени со закон.“

Глава 4 предвидува, меѓу другото, дека наведените должности ќе бидат изведувани од страна на Јавниот Правобранител и неговите заменици.

Член 5:

“Јавниот Правобранител ја претставува Република Македонија и нејзините институции пред судовите, други органи и правни лица и пред странски судови и органи во имотни спорови со странски приватни или правни лица.”

Глава 6 предвидува, меѓу другото, дека Јавниот правобранител е одговорен за својата работа пред Владата. Во негово отсуство неговите должности ќе ги извршува еден од неговите заменици. Јавниот правобранител и неговите заменици се должни да се грижат и да го чуваат имотот и добриот авторитет пред други лица, во извршување на нивните должности.

Глава 7 предвидува, меѓу другото, дека неговите заменици можат ги да преземат сите неопходни мерки пред судовите или другите органи што се на располагање на Јавниот правобранител и дека тие се одговорни за својата работа пред Јавниот правобранител и Владата.

Глава 8, 9 и 10 предвидува дека државните институции ќе му ги дадат на Јавното правобранителство потребните информации кои се однесуваат на државниот интерес и ќе соработуваат во таа смисла.

Глава 12 предвидува дека ако Јавниот правобранител смета дека нема потреба за покренување на постапка, или е подобро да се постигне мирна спогодба или да се повлече барањето, ќе побара мислење од државната институција која ја застапува. Во случај на несогласување, Јавниот

Правобранител може да побара Владата да донесе одлука за тоа.

Глава 13 предвидува дека судовите за време на судските постапки утврдат дека е потребно да се преземат мерки за заштита на државниот имот или интерес, ќе го информираат Јавниот Правобранител.

Глава 16 предвидува дека Владата ги назначува и отповикува Јавниот Правобранител и неговите заменици.

Глава 17 предвидува дека, меѓу другото, одлуките на Владата за назначување на Јавниот Правобранител и неговите заменици се објавува во Службен весник.

Глава 18 предвидува, меѓу другото, дека лице кое има Македонско државјанство, и ги исполнува основните услови за вработување во државна институција, е дипломиран правник и ужива соодветен авторитет, може да извршува функција на Јавен правобранител или Заменик Јавен правобранител.

Глава 19 предвидува, меѓу другото, дека Јавниот правобранител и неговите заменици ќе бидат избрани за временски период од четири години. Тие можат да бидат повторно избрани.

Актот не содржи одредби кои се однесуваат на условите за отпуштање.

БАРАЊЕ

Апликантот се жали врз основа на член 6 став 1 од Конвенцијата бидејќи бил незаконски отпуштен и му бил оневозможен пристап до судот. Тој понатаму наведува дека врз основа на член 14 бил дискриминиран бидејќи бил член на политичка партија, СДСМ.

ПРАВО

Апликантот наведува дека му била оневозможен пристап до судот за да се оцени законитоста на неговото отпуштање и со тоа бил дискриминиран поради неговото членство во политичка партија.

Член 6 став 1 од Конвенцијата предвидува како важно:

“Во определувањето на граѓанските права и должности....секој има право на фер..... Сослушување...од независен и непристрасен трибунал основан со закон.”

Член 14 од Конвенцијата предвидува:

“Уживањето на правата и слободите, признати со оваа Конвенцијата, ќе се обезбеди на сите без дискриминација, без оглед на пол, раса, боја на кожа, јазик, религија, политичко или друго уверување, национално или социјално потекло, припадност на национално малцинство, сопственост, род или друг статус.”

А. Наводи на странките

1. Влада

Владата наведе дека апликантот претставувал јавен државен орган, кој & служел на Владата и на Република Македонија за преземање на мерки за заштита на имотот и другите интереси на државата. Законот не дефинира критериуми за назначување или отповикување на Јавниот Правобранител и неговите или нејзините заменици и Владата има дискреционо право во таа смисла со цел да избере лице во кое има доверба и за кое смета дека правилно би ги претставувало интересите на Владата. Владата основана после изборите во Ноември 1998 била составена од членови на политички партии на кои апликантот не припаѓал и одлучила дека апликантот како активен член на опозиционата партија која претходно била на власт, не е лице кое може да се смета за лојално на Владата и на кое тие можат да му веруваат.

Владата исто така посочи дека во случајот на отповикување, законот само предвидува дека такво службено лице треба да прима 1 година плата после прекилот на извршувањето на неговите должности. Домашното право направило јасна дистинкција помеѓу тоа работно место и на другите вработени во јавната администрација. Повикувајќи се на праксата на Судот (Пелегрин

против Франција, бр.28541/95, ЕСЧП 1999-VIII), тие наведоа дека апликантот извршувал должност од јавен карактер и претставувал државен функционер во преземањето на правната заштита на имот и интересите на Републиката и поради тоа, неговата апликација во врска со неговото отповикување од службата не ги засегнува “граѓанските” права или должности во рамките на значењето на член 6 став 1 од Конвенцијата. Поради тоа, апликацијата на апликантот врз основа на член 14 треба да се смета за несоодветна бидејќи не се однесува на односните права.

Владата ја аргументираше можноста дека апликацијата е недопуштена поради не искористување на домашните правни средства, бидејќи апликантот не постапил во рамките на расположливиот временскиот период за поднесување на неговото барање до Уставниот суд. Неговото барање било примено од судот на 11 Септември 2000 и неговиот навод дека го испратил на поранешна дата бил целосно неподржан. Иако му била дадена можност на апликантот да го поткрепи неговиот навод со доказ, Уставниот суд не нашол елемент од кој би можел да заклучи дека барањето било навремено. Во врска со суштината на обвинувањата на апликантот за ова прашање, Владата се потпира на утврдените принципи дека овој Суд не постапува по тврдења дека домашните судови направиле грешки или правни прашања ниту утврдува правила за допуштеност на доказите, кои што пред с# претставуваат работи за регулирање од страна на домашните судови.

2. Апликант

Апликантот наведе дека Уставниот суд не одлучил за суштината на неговиот случај. Тој не се согласува дека неговата функција е поврзана со државниот суверенитет, туку дека пред с# инволвира експертски должности. Тој се пријавил за работно место јавно објавено на конкурс, со утврден четири годишен мандат и со експертска, а не политичка функција. Законот го предвидува мандатот од четири години за кој не се предвидува како услов - членството во политичка партија која победила на изборите. Тој направил разлика помеѓу политичките позиции каде избраните се должни да ја уживаат

целосната доверба на Владата на власт, каде пристапот е ограничен за оние кои се политички соодветни и кои се лојални и од доверба и за кои не е предвиден мандат или пак се применуваат општи правила за назначување или отпуштање и другите стручни работни места како судии, јавен обвинител и неговите/нејзините заменици, Јавен правобранител и неговите/нејзините заменици, за кои соодветни услови и мандат биле утврдени. Јавното правобранителство било посебно владино тело за извршување на стручна улога во претставувањето на Државата пред судовите и во заштитата на државниот имот. За тоа било потребно високо ниво на стручност и политичката припадност не претставувала важен аспект. Во прилог на ова разграничување помеѓу политичките и стручни позиции, апликантот смета дека тој би можел да биде отповикан само за причини поврзани со извршувањето на неговите функции во рамки на соодветна постапка, а не инто отпуштен заради неговите политички убедувања, кои биле спротивни од оние на владеачката политичка партија.

Апликантот смета дека било неважно за природата на неговата функција, дека Јавниот правобранител и неговите заменици уживаат право на едногодишен приход после завршувањето на неговата функција. Тој заклучил дека функционалниот критериум утврден во Пелегрин (горе наведен) не може да се примени за неговата позиција.

Апликантот не се согласува дека пропуштил да ги искористи домашните правни средства или дека погрешил во поднесувањето на неговото барање на време. Тој навел дека направил с# што е потребно за да го поднесе своето барање до Уставниот суд, така што го испратил на 24 Јули 2000. Како и да е, барањето му се вратило на 23 август 2000 бидејќи судскиот службеник не го подигнал. Не било негова вина што во меѓувреме временскиот рок истекол. Тој му поднел на судот разумно образложение и објаснил дека не постои начин на кој би се очекувало да се докаже дека вратеното писмо ја содржело молбата како што тврди. Поради тоа, му бил одбиен пристапот до судовите за да може да добие заштита на неговите права и да утврди дека бил предмет на дискриминација врз основа на политички причини спротивно на член 14.

Б. Оценка на Судот

Судот би направил начелно разгледување. Тој наведува дека барателот ги докажал неговите наводи дека го поднел неговото барање до Уставниот суд во пропишаниот временски период преку поднесување на белешка за доставувањето од Поштата која што морала да го врати писмото на апликантот бидејќи Уставниот суд не презел активности да ја подигне поштата за тој временски период. Изгледа дека Уставниот суд одбил да ја прифати белешката како доказ дека барателот го поднел барањето бидејќи барателот не можел да ја докаже содржината на вратеното писмо. Судот смета дека е невообичаено еден суд да нема воспоставено систем за собирање на поштата за време на летниот период. Кога еден барател ги презел потребните чекори за да поднесе известување или пријава во судот, судот треба да биде во состојба правилно да го обезбеди нивното подигање и да ги евидентира тие документи.

Продолжувајќи понатаму кон прашањата на овој случај, Судската пракса утврдува дека без разлика дали постојат или не, споровите покренати од службениците на Државата во врска со нивните назначувања и услови за работа зависат од функционален тест заснован на природата на службеничките должности и одговорности (горенаведениот Пелегрин, член 64). Забележувајќи дека има одредени работни места во секој Договорен Државен јавен услужен сектор кој вклучува должности од јавен интерес или учество во извршувањето на власта утврдено со јавното право и дека носителите на тие места поради тоа извршуваат дел од суверената власт на Државата која поради тоа имала законски интерес да бара да постои посебна врска на доверба и лојалност при назначувањето на тие службеници, Судот најде дека единствените спорови исклучени од регулирање во член 6 став 1 биле оние покренати од државни службеници чии што должности се класифицирани како активностите на јавните служби кои дејствуваат како носители на јавна власт одговорни за заштита на јавните интереси на Државата или други државни власти (Пелегрин, членови 65-66).

Во конкретниот случај, апликантот бил назначен на функцијата Заменик Јавен Правобранител, кој бил орган на Владата задолжен за преземање на правни мерки за заштита на државниот имот и други државни интереси.

Неговата функција исто така вклучува претставување на Државата и нејзините различни институции пред домашни и странски лица. Поради тоа, Судот смета дека апликантот може да се смета за вршител на должности за чување на јавните интереси на Државата или други јавни власти (види, исто така, Кајанен против Финска, бр. 36401, дец.19.10.2000 и Питкевич против Русија, бр.47936/99, дец. 8.2.2001 за судиите; и Мартинез-Каро против Шпанија, бр. 42646/98 ет ал, дец.7.3.2000, кој се однесува за виши дипломатски и амбасадорски службеници). Опфаќајќи го претставувањето на Државата и државните интереси во неговата функцијата, не значи дека стручноста од областа на правото, потребна за извршување на неговите должности го прави негово работно место од чисто техничка природа (види Фидлендер против Франција (ГЦ), бр. 30979/96, член 34-41, ЕСЧП 2000-VII).

Следи дека спорот за отпуштањето на апликантот од работа не ги засега неговите “граѓански” права или должности во рамките на член 6 од Конвенцијата и дека оваа одредба според тоа не се применува.

Како што членот 14 нема посебно важење туку делува само во врска со “уживањето на правата и слободите” заштитени со тие одредби, неговата апликација исто така не спаѓа во предметот на регулирање на оваа одредба.

Следи дека апликацијата треба да биде одбиена како несоодветна на *ratione materiae* на одредбите на Конвенцијата и треба да биде одбиена врз основа на член 35 став 3 и 4.

Од тие причини, Судот едногласно

Ја прогласува апликацијата за недопуштена.

Винсент Бергер
Регистратор

Боштјан М.Зупанчиц
Претседател